

כשמו כן הוא, מבחר שבמבחר מהפנינים והמאמרים המבודדים בי מדרשא, ערוך בפני הקורא כשלחן הערוך, מבלי שיצטרך לחפש בעמל רב לדלות מרגליות ומגדנות טובים

שנה ב' * גליון צ"ו * פ' ויק"פ (פרה) * תשע"ב לפ"ק

על ידי אחרים, אבל אם אינן עושין רצונו של מקום ה', המה בעצמם יצמרכו לעמול קשות על פרנסתם, ונמצא דאם עושין רצונו של מקום, הלא לא יצמרכו לעבוד במילא כל השבוע נחשבת אצלם כשבת עצמו, וכיון שכן במילא שבת גופא הרי יחשב אצלם כשבת שבתון, מנוחה כפילה ושלימה שאתה רוצה בה.

וא"ש, דבכל אלו הפסוקים שבהם כתוב "שבת שבתון" כד תדייק ותגמור תמצא כי הפסוק מתחיל בלשון נתפעל, כגון "תעשה" עם צירי, או "יעשה" עם צירי, שפירושו הוא שיה' נעשה המלאכה על ידי אנשים אחרים, וכיון שכן א"ש הלשון שבת שבתון, שלבני אותן האנשים שמלאכתן נעשית על ידי אחרים הרי השבת גופא הוא שבת שבתון, משא"כ בעשרת הדברות הן כפ' יתרו והן כפ' ואתחנן מופיע הלשון "תעבוד" כל' נוכח, שאתה בעצמך תעבוד, ואם כן מיירי במי שעדיין מוכרח לעבוד בעצמו, במילא הוא הנכון כי לא יהי' לו כי אם שבת אחד בלבד, ולא שתי שבתות...

(שורית מים חיים)

ובזה יל"פ מאמר רז"ל "אילו שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין", שדייקו המפרשים דלמה נקט הלשון "מיד נגאלין", ולא סנאי לי' באמרו "נגאלין חסם", וגם בעצם הענין של שתי שבתות צ"ב.

אך להנ"ל יש לומר, דהנה ידוע פ' הרה"ק ר' מאיר מפרעמישלאן זי"ע על הזמר של ליל שבת קודש "שתרחמנו עוד בגלותי לנאלינו", דאף שעדיין לא הגיע עת נאולתינו ופדות נפשינו, מ"מ אנו מבקשים מהקב"ה שיגאלנו גאולת גלות, דהיינו שגם בגלות עצמו יהי' לנו מכל מיכ ומכ שנוכל לעבוד את ה' כאשר עם לבבנו בהרחבת הדעת.

וא"ש "אילו שמרו ישראל שתי שבתות", היינו שבשבת קודש הי' אצלם בבחינת שבת שבתון, שזה הוא דייקא כאשר עושין רצונו של מקום, אם כן הרי עבודתם נעשית על ידי האחרים, ואם כן המה יכולין לעבוד את ה' במנוחה מתוך הרחבת הדעת, או "מיד נגאלין", היינו תיכף ומיד אפילו בתוך הגלות, שהרי עובדים את ה' בהרחבה גדולה...

(המלכות)

ועל יסוד זה שהפסוק כאן מדבר מאותן האנשים שהמה עושין רצונו של מקום בכל ימות השבוע, יש לפרש עוד הלשון אחרי כן "וביום השביעי יהי' לכם", כי הנה איתא בשו"ע (או"ח סי' ר"צ) דהאנשים העוסקים בכל השבוע בתורה ועבודה הן המה יעסקו בשבת קודש יותר במנוחה ובאכילה ושתיה.

והנה ידוע בכל מקום בגמרא ודברי רז"ל כי "לכם" הוא כינוי על עניני הנגף וצרכי גשמייתו של האדם.

וא"ש שאם הוא "ששת ימים תעשה מלאכה", על ידי האחרים ואתה עיף ויגע בתורה הקדושה, או "וביום השביעי יהי' לכם" באכילה ושתיה...

(אגרא דבילה)

זה הדבר אשר צוה ד' לאמר (ל"ה ב').
תתרגלו לומר על כל דבר שיקרה לכם, כי מן השמים הוא, ולא מקרה בלבד, הפתגם הזה "זה הדבר אשר צוה ד'" הוא ולא מקרה, "לאמר" עליכם להתרגל לומר תמיד...

(ספרים הקדושים)

ויבאו האנשים על הנשים (ל"ה ב').
יל"פ דכיון שהאנשים המאוהבים בעגל ועשו תשובה, ובמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, לכן נעמדו עכשיו במקום יתר גבוה מהנשים שלא המאוהבים כלל בעגל, וזה שאמר ויבאו האנשים "על" הנשים...

(הודושי תירם)

עויל"פ, דהנה התכשימים היו לישראל ממה שלקחו ממה שעל גבי הסוסים של המצריים בביות דום, ולכאורה הרי כל התכשימים הללו היו מוקצים לעבודה זרה שהמצריים הוקצו אותם לשם עבודה זרה, והיאך תשמש לצורך הקב"ה למשכן אחרי כן, אך היות שהקב"ה הבטיח לאברהם אבינו כברית בין הבתרים שאחרי כן יצאו ישראל ברכוש מצרים, הרי התכשימים הללו כבר היו משתייכים לישראל מקודם, ואם כן לא הי' שייך לאיסורם מצד המצריים על ישראל.

ויקהל משה וגו' ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ד' לעשות אותם (ל"ה א').
אחר שהקהיל משה את כל עדת בני ישראל ביחד, אמר להם "אלה הדברים" הדבר הזה אשר עשיתי עכשיו שהקהילתי אתכם יחד באחדות, "אשר צוה ד' לעשות" הדבר הזה הקב"ה תובע מאתנו תמיד...

(הרחיק ר' שמשון מיתרסלוב זי"ע)

עויל"פ מקרא קודש הלוח, עפ"י דברי רז"ל, שאבותינו שמרו את התורה עוד לפני שנתנו להם, אבל שבת הרי לא הי' בידי הקדים כי גוי ששבת חייב מיתה, ועדיין לא היו להם דין ישראל. ובאמת נוסף על זה גם הציצוי של מלאכת המשכן, שלא שייך לקיימו ללא ציווי ד', כי מנחם לנו לדעת שישנה שכנה שם לולי ה' שיגיד לנו.

לכן אמר כאן "אלה הדברים" אלו שני הדברים שכתוב בהמשך, דהיינו שבת ומשכן, "אשר צוה ד' לעשות אותם", יש לעשות אותם רק אחרי ציווי של השי"ת...

(כתב סופר)

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל (ל"ה א').

וברש"י: למחרת יום הכפורים ע"כ.

וצ"ב מאי משמיענו רש"י בזה שהי' למחרת יום הכיפורים. ויל"פ, דהנה מצינו שגדול הוא מה שנאמר אצל שמואל ממה שנאמר במשה רבינו ע"ה, כי אצל שמואל נאמר ששמואל הי' מאפק את העם בעצמו, משא"כ משה שלא הי' מאפק את העם כי אם על ידי שליח, והיינו מעמא כי קי"ל במס' קידושין דמלך שמהל על כבודו אין כבודו מחול, משא"כ הרב, על כן א"ש, דהרי שמואל לא הי' כי אם רב על ישראל, על כן הי' יכול למהל על כבודו, אבל משה רבינו הי' בבחינת מלך שאין כבודו מחול.

אולם באמת דא עקא, כי הרי ירד משה רבינו מגדולתו אחרי המא העגל, שאמר לו הקב"ה

אחר המא העגל "לך רד", ודרשו בו רז"ל (ברכות ל"ב). "לך רד מגדולתך", נמצא שלאחר המא העגל לא הי' שוב בבחינת מלך, ואם כן אכן הי' יכול לקבץ את העם בעצמו, אבל אחרי שירד מן ההר ממחרת יום הכיפורים, שכבר סלה להם הקב"ה לישראל, שוב חזר למלכותו, וכיון שכן לא הי' יכול לאסוף את העם כי אם על ידי שליח.

וא"ש "ויקהל משה" על ידי שליח, וכי תימא למה לא עשה כן בעצמו וכמו שמואל, על זה השיב רש"י "למחרת יום הכיפורים כשירד מן ההר", שכבר חזר למלכותו, ושוב לא הי' יכול לקבצו בעצמו...

(דברי מהר"א)

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי וגו' קודש שבת שבתון לה' (ל"ה ב').

דקדקו חמפ' על י' תיעשה למה לא כתיב תעשה לבנה.

ונראה לפרש דכטעם איסור מוקצה נחלקו הרמב"ם והראב"ד (בפכ"ד משבת ה"ב) דלרמב"ם היינו מעמא משום אלו שאינם עוסקי במלאכה כל השבוע כמו הת"ח ודומיהם שיהי' להם בשבת חיוב בדבר שאינם נוהגין בחול רק בשבת, ולראב"ד משום גדר הוצאה גזרי.

וצריך להבין באמת לרמב"ם למה לא חששו אטעמא דהכירא וצ"ל כדא' בגמ' (שבת ס"ט:) גבי הי' מהלך במדבר ושבת אימתי שבת דעושה כדי פרנסתו ושבת מינכר לי' בקדושה ואבדלתא, וכמו כן י"ל דבת"ח מינכר השבת ע"י קידושא ואבדלתא.

וזה"ש "ששת ימים תיעשה מלאכה" אלו ת"ח שמלאכתן נעשית ע"י אחרים, ואם תשאל שבת כמאי מינכר ע"י אמר "וביום השביעי קודש" בקדושה ואבדלתא...

(פס השמות)

לכאורה יש לדייק דבשאר הפסוקים בפרשיות התורה המדברים מענין של שמירת שבת, ההם כמו הכא מוזכר הלשון "שבת שבתון", אבל בעשרת הדברות בעצמו ששם נצטוו ישראל לראשונה על השבת קודש לא מוזכר רק פע"א "שבת", ולכאורה מילתא מעמא בעי.

ואפ"ל עפ"י הגמרא (ברכות ל"ה) דבזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית

קונטרס

חגם מה הוא אומר

צדור דברי תורה מהעידית שבועידית

על חג המצות

י"ל ע"י מערכת

עידית שבועידית

ניסן תשע"א לפ"ק

לקראת חג הפסח שוב ניתן להשיג:

בנומסב"ג - בית הספר: תלפיות ב"פ - אייכלער'ס
ק"י - ספרים סטאר: דורן מאנסי - בית הספרים: מרכז

אך התינה אם ישראל יצאו ממצרים בזמנם המיועד להם, שאז אכן המזון של מצריים שייך להם מצד הדין, אבל אם יצאו ממצרים קודם הזמן הרי עדיין אין הרכוש מצרים שייכים להם, ואם כן הרי שוב המה בדין של עבודה זרה ואי אפשר לנדבו למשכן. והנה אמרין בנמרא, ובאיות זכות יצאו ישראל ממצרים קודם הזמן (מפיה י"א) "בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים", ואם כן המה הכריעו את הכף שיוכלו ישראל ליקח אותן תכשיטים וליתנם לעבודת המשכן.

וז"ש "ויבאו האנשים", והיאך באו ולא חששו לתכשיטי עבודה זרה, "על הנשים", שסמכו עצמם על התירוץ שבזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים...

ובדרך הלצה יש לומר כי האנשים לא האמינו כי הנשים אכן יותרו על תכשיטיהם, ובאו בעצמם לראות את הנס הזה בעיניהם...

וכפ' אשה חכמת לב ביד'י' מו' (ל"ה, כ"ה)
לכאורה תיבת "ביד'י" הוא אך למותר, כי במה מו' אם לא בידיהם.
ויש לומר בדרך רמז שבא לומר מ"ד במדרש "הרשעים המה ברשות לבם אבל הצדיקים לבם ברשותם".
וזהו שאמר "וכל אשה חכמת" אשר "לב ביד'י", הלב הוא ברשותה, הן הנה "מו'..."

מו' את העוים (ל"ה, כ"ה)
איתא ברש"י מו' על העוים, וזו היתה אומנות יתירה.
ויש לבאר מהו האומנות יתירה שבדבר, ואפ"ל הדגשים לא ידעו לשות עצה בנפשותם, כי הנה כן ביה המקדש הוא מצות עשה שהזמן גרמא כי אין דוחה את השבת, ואם כן הנשים לא נצטוו בה, והיאך יקיימו המה את המצוה הגדולה הזאת. ועל כן נתחכמו הנשים בחכמה יתירה למות את העוים על העוים בעצמם, כי הרי אין זה דרכו הרגיל בכך, כי הדרך הרגיל הוא למותם לאחר ששכר הוסרו משם, ואם כן הרי הוא כלאחר יד ולכן לא הי' בו משום מלאכה ממש כי אם מלאכה בשניו לאחר יד, שאין בו כי אם איסור דרבנן בשבת, ומותרים היו לעשותו גם בשבת עצמו כי אין שבות במקדש...
וא"ש שה' שמו' על העוים בעצמם הי' אומנות וחכמה יתירה כדי שיוכלו גם המה לקיים את המצוה...

כל איש ואשה אשר נדב לבם אותם להביא לכל המלאכה אשר ציוה ה' לעשות ביד משה הביוא בני ישראל נדבה לה' (ל"ה, כ"ט)
ויש לדייק כפל הלשון שמזכיר קודם "כל איש ואשה", ואחרי כן כופל עוד "הביוא בני ישראל", והרי בודאי מיותר הכתוב מבני ישראל.
ואפ"ל דהנה יש ב' מדות בנותני צדקה, יש מי שנותן לשם כבוד והתפארות, והאדם הלזה בא בעצמו בכל פעם ליתן נדבתו כדי שיראו אותו וישבחו ויפארתו, משא"כ מי שנותן צדקה רק לשם ציווי ה' אינו נותן רק בהצנע לבת וישולו על ידי אחר.
וז"ש "כל איש ואשה אשר נדבה לבם אותם להביא לכל המלאכה אשר ציוה ה' לעשות ביד משה", שהיתה כוונתם שלימה למצות צדקה ולקיים רצון ה', או "הביוא בני" ישראל נדבה לה', שהמה שלחו את נדבותיהם בידי בניהם הקטנים...

בצלאל בן אוּרִי בן חור (ל"ה, ל').
ואיתא בזהר הק' על הפסוק בתהלים "בלכי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך" שהוא ר"ת "בצלאל", וצריך ביאור על מה מרמז זאת.
וי"ל עפ"י מה דאיתא בנמרא "אמר ר"י אמר רב מאי דכתיב עשה עמי אות למיכה אמר דוד לפני הקב"ה רבונו של עולם מהחל לי על אותו עון, א"ל מחול לך, א"ל עשה עמי אות בחיי [ותן לי אות בחיי שמחלת לי] א"ל בחייך איני מודיע, בחיי שלמה בנך אני מודיע, כשבנה שלמה את בית הקדש ביקש להכניס הארון לבית קדשי הקדשים דבוקי שערים זה בזה וכו' כיון שאמר זכרה להסיר דוד עבדך מיד נענה ונראה כולם שהקב"ה מחל לדוד על החטא". ע"כ.
והנה דבר זה היה יכול לעשות רק ע"י שבצלאל בנה את המשכן, דידוע מה שמשה אמר לבצלאל שיעשה הכלים ואח"כ את המשכן, ובצלאל אמר כלים שאני אעשה להיכן אכניסם, ונעשה משכן ואח"כ כלים, וכיון שאמר הקב"ה "וכן תעשו" ודרשו וכן תעשו לדורות, לכן כשבנה שלמה את בית המקדש עשה גם כן קודם את הכלים ואח"כ את הבית, ולכן יצא הדעה צריך להכניס את הכלים לתוך הבית, וראו כולם שהקב"ה מחל לדוד, אבל אם היה עושה כמו שמשה צוה אותו היה עושה קודם את הכלים ואח"כ את המשכן, וא"כ שלמה נמי היה עושה קודם את הכלים ואח"כ היה בונה סביב הכלים את הבית ולא היה צריך להכניס כלים לתוך הבית...
נמצא דבר בשביל בצלאל בתוודע לכל העם הנאמרים שמחל הקב"ה לדוד על אותו עון. וא"ש שזהו שאמר דוד "בלכי צפנתי אמרתך", היינו מה שאמרת לבצלאל, שהרי מרמזו שמו של בצלאל בפסוק זה, דכיון שבצלאל בנה את המשכן נודע הדבר "למען לא אחטא לך", שלא חטאתי הלך ושמו שאומרים שונאי...

והמלאכה היתה דים והותר (ל"ו, ז').
לכאורה הרי זה תרתי דסתרי דאם היתה דים, היינו שהיה בדיוק כמה שצריך, והותר היינו שהיתה יותר ממה שצריך.
וי"ל דכיון שהיתה "והותר", א"כ חשב כל אחד ואחד מבני ישראל שאולי התרומה שלי נשארה ולא עשו מזה כלום, ולכן לא התנשא אף אחד לומר על ידי נכנתה במשכן, ולכן היתה המלאכה דים בדיוק כמו שהקב"ה רוצה, דאם היתה בדיוק ולא יותר הלא יתנשא כל אחד ואז לא יהיה דים כי אין הקב"ה הפץ בזה, וזה שאמר "והמלאכה היתה דים" כיון ש"והותר"...

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה (ל"ח, כ"א).
ואיתא ברש"י "רמז למקדש שנתמשכן בשני הורבנין על עונותיהם של ישראל".
ויש לומר דהנה ידוע דאם היה משה נכנס ובונה את הבית המקדש לא היתה נחרבת לעולם, וזהו שאמר "אלה פקודי המשכן" מלשון חסרון (כמ"ש "לא נפקד ממנו איש"), לכן נחסר מאתנו המקדש ונחרב, "על פי משה" כיון שמשה חטא בפיו בחטא מי מריבה ונענש ולא נכנס לא"י ולא בנה את בית הבחירה, כי אילו היה נכנס לא היה נפקד...

ובאמת יש לדייק דהלא התורה מונה וחושב מילת "משכן" כמה וכמה פעמים ולא מצינו שרש"י יאמר שמילה זה הוא רמז שיתמשכן המשכן, ומה אם למה דוקא עכשיו כ' רש"י שיש להבין שזהו רמז להמשכן שיתמשכן.
ואפשר לומר, עפ"י משל כי הנה ישנם ב' מיני קונים הקונים כסף וזהב בשוק, האחד הוא הקושר הקונה אותו לשימוש לתכשיטים לו ולבני ביתו, והיינו שיש לו באמת די כסף מלא והותר וקונה אותו לשם תכשיט, אבל השני אין לו די כסף וזהב, רק קונה את הזהב כי מהמקט מעות יש לו רוצה לעשות שישמור הכסף במקום המשומר שזה יקרה אם ישקענה בתוך הזהב, ואחרי כן יוכל למשכן את התיבת הכסף הלזה בכדי שיהי' לו כסף מזומן לעשות סחורה.
והחילוק שבין שני אלו יהי' מוכיח היטב כשהשני הקונים באים הביתה, כי בזמן שהקושר האחד מיד כשבא לביתו אינו עושה שום חשבון עד כמה עלה לו הזהב, רק מושימו לבני ביתו שיתמשכו בו בסבר פנים יפות, הרי הקושר השני כשבא לביתו אינו מוסריו לשום בן אדם רק סוגר את עצמו בחדרו ומחשב לכאן ולכאן אם לא רימו אותו בשויו האמיתי, ואם יוכל לאחריו זמן לקבל עליו די צורכו במזומן כמשכנו, כי יודע הוא היטב שיצטרך לתכשיט זה ביום מן הימים ליתנו לבעלי הלאה שילוו לו כסף על חשבון משכון תכשיט הלזה, וצריך לדעת שזו אם שזה עד כמה שיצטרך לו.
וז"ש רש"י, דמאחר שגילה לנו הכתוב כי "אלה פקודי המשכן", שאנו רואים שמחשבים עוד ועוד את השוי של המשכן הרי זה מוכיח בעליל, כי המשכן אינו סתם תכשיט להשתמש בו, שאז אינו צריכים לכל החשבונות הללו, רק כנראה הוא "רמז למשכן שיתמשכן", ובגלל זה מונה התורה את שויו לראות אם ישי' בו די להתמשכן...

עוד יש לפרש, בהקדם לדייק דלמה נצרך לזה שיוזכרו לישראל ענין של צער ויגון של משכן שיתמשכן בזמן של שמחה.
ונראה דהנה כבר הקשה בזה"ק, דהלא אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, ואם כן למה נזמן כל עניני המשכן והרי הברכה ישרה ביותר אם לא ימנו אותם בכל מספריהם.
ונראה דהוא הנותנת, וקושיא דהא מיתרצת בירך חבירתה, כי איתא ברז"ל כמה פעמים שטובה גדולה עשה הקב"ה עם ישראל בחורבן בתי המקדש, שהרי בזה שפך כעסו על עצים ואבנים ולא על ישראל בעצמו יהי' להם תקוה מעתה ועד עולם.
וא"ש, "אלה פקודי המשכן", וכי ניתמו כקשיית הוזה"ק דלמה ימנו אותו, והרי אין הברכה שורה בו כל כך, על זה משיב, דאין הכי נמי ורצונו בכך שהברכה לא ישרה בו לעולם, ורצה לעשות שיוכלו להתריב אותו "רמז למשכן שנתמשכן", שמונה בזה מוכח גדולה שיעי"ו יוכלו להתריב את בית המקדש, ויהי' זה משכון הגון לישראל, שלא יצטרכו לשפוך כעסו עליהם בעצמם...

כל הזהב העשוי למלאכה (ל"ה, כ"ד)
"כל הזהב עשוי", היינו כל הזהב הנעשים בעולם מששת ימי בראשית ועד היום, "למלאכה" כולם לא נבדאו רק לצורך הזה שיהי' די והותר למלאכת הקודש במשכן...

ואת האלף (ל"ה, כ"ה)
דגנו העם לצעוק בעת קריאת התורה עם הבעל קורא בניגון ואת האלף, ולמה?...
ויש לומר בדרך רמז, דהנה איתא במדרש שמש"ה הי' מתיירא שישראל רוננים הם, ועל כן המה יחדשו אותו שלקח לעמצמו ממעשי נדבות המשכן, ועל כן הי' שמה על כל החשבון שלא יהי' ישראל חושדים בו, עדי שהגיע ל"את האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים" שלא הי' זוכר למה נעשה, והי' מתיירא וחתה שעכשיו ימצאו ישראל מקום לריב עליו, עד שהזכירו הקב"ה שעשה מזה ככרים לאדנים, או שמה שמחה גדולה "והתחיל לקרות בקול רם ואת האלף", ולזכר לזה קוראים כל העם עם הבעל קורא מלים אלו...

פעמון ורמון פעמון ורמון (ל"ט, כ"ו)
הנה הפעמון הי' מצלצל קול גדול בין שני הרמונים המשתקים, זה בא לרמוז על מה שאמרו רז"ל "מלה בסעל משתוקא בתריין", במילא על כל פעמון המשמיע קול הי' רמונים השותקים וקולם כל ישמעו...

ותכל' כל עבודת משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר ציוה ה' (ל"ט, ל"ב)
ויש להקשות דאדבריה בזמן שלא הי' נגמר את עבודת המשכן הרי אז עשו ככל אשר ציוה ה', שעסקו בעבודתם בנאמנות, ולמה אמר שבזמן שכלו את כל עבודת המשכן אז עשו ככל אשר ציוה ה', והשנית יש לדייק ויתור תיבת "ככל".
ויש לומר, דהנה בזמן שעסקו ישראל בעבודת המשכן, הרי העוסק במצוה פסור מן המצוה, ולא עשו אז מצות אחרות שבאו לידיהם, רק אחר מכן "ותכל' כל עבודת משכן אהל מועד", אז שוב נתחייבו בשאר המצוות "ויעשו בני ישראל ככל אשר ציוה ה'" בכל מצוות אחרות...

ויהי' בחודש הראשון בשנה השנית באחד לחודש חוקם המשכן, ויקם משה את המשכן (מ', י"ז – י"ח)
ותמוה דאחרי שכבר אמר שהוקם המשכן, נראה כאילו אומר שכבר נגמרה בתפארתה, ממשך עוד שמשנה הקים את המשכן.
ויש לומר, דהנה בני ישראל נסתפקו בעצמם האם המשכן יש בו מדרגת השראת השכינה יותר מאשר במעמד הר סיני או פחות מזה, והנה זה יש לפשוט מהא דאמרין בנמרא (מנחות צ"ט). דילפנין דמעלין בקודש ולא מורידים מהא דבצלאל עשה את כל כלי המשכן ואחר כן הקימם משה, ש"מ דמעלין בקודש ולא מורידין, ועל כרחין גם המשכן שבא אחרי מעמד הר סיני הי' בו משום מעלין בקודש והיתה קדושתו גדולה במעלה מאשר בהר סיני.
ולכן א"ש, "ויהי' בחודש הראשון בשנה השנית באחד לחודש חוקם המשכן", שתקומה היתה לו, שהי' מדרגתו גדולה יותר מאשר הר סיני, ומניין, "ויקם משה את המשכן", ש"מ דמעלין בקודש ולא מורידין...

(תחת סופר)

איסור השגת גבול שלא להעתיק ממנו אפילו מקצתו
לכל עניני המערכת יש לפנות אל:

Edies * 153 acres rd. unit 201 monroe ny 10950 * tel: 845.662.1586 * email: ediesshbedies@gmail.com